

Pohajanje po vrhnem robu — kjer pa treba vse opreznosti in pameti, da se ne posankaš v nekaj sekundah v Logarsko dolino! — nama je čimdalje bolj ugajalo. Bilo je namreč popolnoma brez vetra in — dasi marsikdo ne verjame — zelo toplo, tako, da sva si slekla suknji in pohajala sem ter tja pri fotografiranju v samih sweatrih!

Škoda le, da sva se morala slednjič, krog 11. ure dopoldan, že pobrati odtod. — Kaj bi dala, če bi mogla ostati vsaj še en dan v tej veličastni samoti in krasoti! — Pa hotela sva posneti še ob ugodni razsvetljavi nekaj prizorov ob poti navzdol v Klinu.

V Klinu sva se seveda zopet zabavala nad gamzi, še več! — pravijo, da je vse življenje tod sedaj izumrlo — prepodila sva celo veverico, ko sva drvila čez srenj in niže ob poti pozdravila naju je siničica: ciza-ciza-cizarara . . .

Kaj sva hotela še več! — —

Prišla sva srečno zopet nazaj v dolino — v mrzlo meglo — — in tako je minil moj veliki dan, ki ga prištevam najlepšim v svojem življenju. Spoznal sem takrat, kar mi je bilo sicer vedno tako blizu, a žal do tedaj neznano: zimo v naših alpah — nov svet! — — —

Prijateljem.

Zložil Anton Medved.

O bratje moji, kaj nas je vezalo
na časa in prostora ozko ped?
Vse naše delo — mar zasluži hvalo?
Začrta mar za sabo trajen sled?

In ako ne — čemu življenje naše
od zibelke do groba brez miru?
Čemu bridkosti in sladkosti čaše
in beganje in tveganje — čemu?

Mi pojdemo, odkoder ni vrnitve,
in mladec se oddahne starca prost.
Opravijo pogrebne se molitve,
in prst bo naša postelj, črv naš gost.

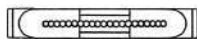
Pa bodi spomenik za naše grobe
izklesan kamen ali boren mah,
navek od solnčne ločeni svetlobe,
razsuti v prah budili bomo strah.

In duša naša — ali bo živela
in sama sebe se zavedala?
Bo li trobenta sodnji dan grmela,
in zemlja se v pepel sesedala?

O bratje, kaj uče nas knjige néme,
kaj vest šepče, kaj razlaga um?
Da razdvojeni uklonimo teme,
zatrimo v sebi delavni pogum?

O ne! Mi verujmo! Pokonci glavo
gradimo si čez dvomov brezdnost most!
Doseči smoter — to je naše pravo,
iskati smoter — naša je dolžnost.

Pa bodi spomenik za naše grobe
izklesan kamen ali mah zelen,
duh, ki je želel in iskal svetlobe,
doseže smoter — v Bogu razsvetljen.

Gorje.

Zložil Anton Medved.

Gorje mu, kdor v življenju,
zaprt v samotni hram,
bolesti svoje toži
zidovom gluhih sam!

Kdor nima ene duše,
da truden poleg nje
zaupno bi razkrival,
kaj čuti mu srce!

Ko pride bela žena,
on leže v hladni stan,
v življenju in po smrti
enako — zakopan.

